

Főcze Kornélia

Felismerés

vagyok aki vagyok

Isten ébredése
időtlen reggelen

kimondatott és
növekszik életem
létezéssé
az Ige nappalában

az éj plakátján
néma kiáltvány:
halálod álom
fölrézel újra
vagy aki vagyok:
örök ébredésem
újabb és újabb
csodás hajnalokra

parúzia

valaki vár ránk magára mutat
koccanó üveg az ujjá alleluja
gyertek haza —
a fehér úton sorra indulunk
a hátsó udvaron megállunk rendre
fénylik bennünk a béke —

minden cserép barnán meghasad
holdfényes fűrészpor hull le ránk
ragyog a ruhánk —

Emigráns

A Göncöl-téren várok, torkomban ördög,
zsebemben pénz és hamu. Kén folyik a
pályákon, a Tejút összement, bűdös.
Arcom ne érintse egyetlen csillag-
sziporka, hadd aludjon a fekete tükör,
míg kereket oldok; nyomom sem marad.
Mint a vakondoknak, csak föld a hazám.

a költő éjszakája

a költő beesteledik.
felkattintja villanyát, a szavakat;
megveti ágyát a sorok mögé
s a millió olvasat közül
kiválaszt magának egyet,
amellyel álmodik.

féltékenység

viseld el hogy szeretem
a Herceget
ki mint a világa
csak akkora
oly sokszor láttalak már
felé mozdulni kígyó-arccal
oly sokszor láttad már
szelíden kidőlni
akár a fa

Csire Gabriella

Mondák és históriák a török időkől

A VÉN DOBOS

A somlyói vár nem állt a hadak útjában. Nem csak a hegyek meg a Kraszna vize, de a váradi, székelyhídi, ecsedi és szatmári erődök is védgyűrűt vontak köréje. Ám a török veszedelem idején a somlyói vár se volt már biztonságban. S amikor a buzgón szemlélődő őrszem megpillantotta a felénk tartó kopjás hadat, rögtön riasztotta a várparancsnokot.

— Mennyien lehetnek? — kérdezte szívszorongva a várkapitány.

— Legalább négyszázan, Somogyi uram — válaszolta az őrszem.

Az ostromot sose látott várnak egyetlen bűne volt, hogy itt ringatták a Báthoryak bölcsőjét, és II. Rákóczi György fejedelem innen kérte feleségül a gazdag örökösnot, Báthory Zsófiát.

Alig néhány fegyveres örködött a vár fölött. Kezét tördelte az elrémült cselédség a bosszúhadjáratot folytató török had hírére.

— Engedjük le a csigahidat — rendelte el a várkapitány, bár jól tudta, hogy se embere, se ágyúja nincs, csak a gondviselésre számíthat.

Ám ekkor a vén dobos így szólt:

— Négyszáz török ellen egymagam is elég leszek! — s már indult is.

— Hova-hova, jó vitézem? — nézett nagyot Somogyi.

— Csak ide, a völgybe, megfutamítani a kontyosokat — ragadta fel az öreg dobot Koczka Gábor.

És nemsokára felhangzott a dobszó. Olyan erősen, fenyegetően dübörgött az erős ütések alatt a dob, mintha többszáz dobos vezetné hadba a török sereg ellen a magyar hadat. A völgy visszaverte és megsokszorozta a harcra hívó dobperegést.

A hegyek mögül közelgő törökök megtorpantak. Azt hitték, hogy a Magura völgyében legalább ezer magyar készül megütközni velük. Mert ha ilyen sok a dobos, akkor a harcosok száma még nagyobb.

Tanakodtak egy kicsit, majd amilyen váratlanul jöttek, épp olyan gyorsan távoztak. Minek is kockáztattak volna egy félreeső, semmi kis vár miatt? Így járt túl az ellenség eszén, s mentette meg Somlyó várát Koczka Gábor, a vén dobos.

Szilágyosomlyó (Șimleu Silvaniei, Románia) — város Szilágy megyében, a Kraszna folyó két partján, Zilahtól 25 km-re. Az ősi Somlyóvár — a Báthori-család fészke — a Măgura hegyen állt. Miután felépült a város területén álló várkastély, jelentősége megszűnt. Itt született
